

A BÖLCSÉSZRŐL

A Gondolat-jel legutóbbi számában érdeklődéssel olvastam Balog József írását a Bölcsész című kari kiadványról. Előrebocsájtom: nem kívánok vitatkozni a szerzővel és cikkével, ugyanakkor - megköszönve, hogy egyáltalán foglalkozott az általam szerkesztett antológiával - néhány megjegyzéssel igyekszem egészíteni a Bölcsészséről kialakított képet.

Ezt a szót használtam főntebb: antológia. Azért maradtam ennél a kifejezésnél, mert szándékunk szerint versek és prózai szövegek füzérét kívántuk egybegyűjteni, mikor ezt a számot készítettük. A többes szám itt nem az esszéíróra kötelező grammatikát jelzi, hanem azt, hogy kezdetben valóban többen - Hévízi, Nagy, Sziij, Mórocz és Jónagan - álltunk össze, hogy megvalósítsuk Herbszt Zoltán /az előző szám szerkesztője/ szándékát: A következő Bölcsész legyen antológia. Ezt a célt Herbszt Zoltán sajnos nem érhet-e el, korai halála közbeszólt.

1981 nyara után hosszú ideig nem jelentkezett senki sem, hogy kezébe vegye a Bölcsész ügyét. Később már túl sokan és sokféleképpen próbálkoztak a kiadvány szerkesztésével, rengeteg időt elveszítettünk. Ezért biztak meg a társaim azzal, hogy egyedül szerkeszsem meg a Bölcsészt, vállalva az egyéni izlés következményeit.

A Bölcsészt természetesen nem lehet feladaton minősíteni, a benne szereplő alkotókról az összeállítás végül is megfogalmazta véleményemet. Az izlést azonban más körülmények is befolyásolták, nem csupán a viszonylag jól megírt művek csekély száma. Időközben ugyanis már készült a négy szegedi fiatal költőt bemutató helyi kiadvány is, a hazatérés lehetőségei. Ezért szerepel a Bölcsészben kevesebb mű Józsa Fábiántól és Vecsernyés Inrétől, és ezért jutott nagyobb tér Nagy Inre szövegeinek - végre egy próza-író a tájékon! - és Sziij Ferenc verseinek.

Ugy gondolom, elegendő szerkesztői koncepció az, hogy a gyűjtemény súlypontjai -- Herbszt a kötet élén, Nagy Inre negyven oldalnyi szöveggel, Sziij az antológia sorrendben utolsó szerzőjeként - jól elkülönüljenek. Ráadásul szerkeszteni csak elkészült műveket lehet...

A legutóbbi Bölcsész antológia volta nem jelenti azt, hogy ezután csak szépirodalmi alkotások jelenhetnek meg a kar reprezentáns kiadványában. Gondolom, többek elképzelésével találkozok az az elgondolás, miszerint három állandó rovat működtetésével kellene a Bölcsészt összeállítani. A hagyományok a szépirok rovatát megkövetelik, emellé a tematikusan szerkesztett vagy esetlegesen egymás mellé került tanulmányok kerülnének, végül pedig a fiatal irodalom vagy nagy szerzők egy-egy művéről szóló kritikák.

Nem tudnám megbocsátani sem magának, sem a fiatalabb bölcsészhallgatóknak, ha a következő szám olyan leendő társaink közébe kerülne csupán, akik ma még csak azon törik a fejüket, hogy milyen szakra jelentkezzenek. Az új Bölcsészbe ugyanis eddig egyetlen kézirat sem érkezett.

Dlusztus Inre

+ + +

miért?